

Sygn. akt IV CSK 419/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa W. Ś. i E. Ś.
przeciwko Gminie Miasta G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza solidarnie od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów W. Ś. i E. Ś. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. akt V ACa [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.). Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego kwestia sprowadzająca się do zwykłej wykładni prawa i jego zastosowania w konkretnym stanie faktycznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08, nie publ.).

Skarżący istotność zagadnienia prawnego upatrywali w konieczności wyjaśnienia, czy należne na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z art. 153 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r., odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą, w sytuacji, gdy korzystanie z nieruchomości w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe, bądź istotnie ograniczone a nie dochodzi do zbycia nieruchomości winno być obniżone o wartość podatku VAT lub innych podatków zawartych w cenie nieruchomości, a w szczególności, czy „wartość rynkowa nieruchomości” zdefiniowana jako najbardziej prawdopodobna cena możliwa do uzyskania na rynku, określona na podstawie cen transakcyjnych powinna być obniżona o wartość zawartego w cenie podatku VAT, w sytuacji, gdy ustawodawca wyłącznie przy wytycznych dotyczących metody dochodowej wprowadził zapis, iż nie należy przy metodzie dochodowej uwzględniać podatku VAT, ani innych opłat i podatków.

Wskazany przez powodów problem prawny nie występuje w tej sprawie, bowiem wysokość ustalonego odszkodowania nie została obniżona o kwotę podatku VAT, lecz wysokość odszkodowania nie obejmuje podatku VAT.

Powodowie nie twierdzą i nie wykazują, że byliby zobowiązani do zapłacenia tego podatku. Zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (j. t. Dz. U. 2016, poz. 710, ze zm.) podatnikami są osoby prawne, jednostki organizacyjne nie mające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, która obejmuje wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, w tym podmiotów pozyskujących zasoby naturalne oraz rolników, polegającą na wykorzystywaniu towarów lub wartości niematerialnych w sposób ciągły dla celów zarobkowych.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.).

Powodowie oczywistą zasadność skargi kasacyjnej uzasadniali błędną wykładnią przepisów art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z art. 153 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r.

Skarżący przedstawiając uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w kontekście zarzucanych naruszeń prawa procesowego i materialnego oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie wykazali, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi efekt ewidentnych błędów w zakresie wykładni prawa i w konsekwencji jest oczywiście nieprawidłowe, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej. Jak wyżej wskazano,

do wysokości należnego powodom odszkodowania trafnie nie została wliczona kwota podatku VAT, gdyż powodowie nie są podatnikami tego podatku, a w związku z tym nie byłoby zobowiązani do jego zapłacenia. Podkreślić też trzeba w kontekście zarzutu naruszenia art. 316 k.p.c., że prawomocnym wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w T. zasądził na rzecz powodów ustawowe odsetki od kwoty odszkodowania od dnia 14 czerwca 2011 r. (k. 120), zaś ustalona przez Sąd na podstawie opinii biegłego wysokość odszkodowania została określona według stanu i cen z marca 2012 r. (k. 88, 122-123). W związku z tym Sąd drugiej instancji prawidłowo uznał w świetle art. 363 § 2 *in fine* k.c., że badając zasadność roszczeń odszkodowawczych powodów w tym procesie, o których nie orzekał Sąd Okręgowy w T. w tamtym procesie, należało przyjąć ceny i stan nieruchomości, które stanowiły podstawę ustalenia odszkodowania w tamtej sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. 2015, poz. 1804, ze zm. w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. 2016, poz. 1667).

jw

l.n